

Thesis Title	The Challenges of Poverty Alleviation Program in Sri Lanka: A Case Study of Vallangiriya Village, Kaduwella Division, Colombo District	
Author	Mr. B. M. M. G. S. Bandara	
Degree	Master of Arts (Sustainable Development)	
Thesis Advisory Committee	Assistant Professor Dr. Chusak Wittayapak	Chairperson
	Lecturer Dr. Chayan Vaddhanaphuti	Member

ABSTRACT

This study was conducted in Vallangiriya village, Kaduwella Division, Colombo district in Sri Lanka. The aims of the study were to investigate livelihood of suburban poor in a resettlement community, and examine effects of development policy on poverty alleviation. There were four objectives: the first two were to study how historically the people in urban resettlement village become poor and how they viewed poverty, and to investigate how government development policies have constructed the concept of poverty in Sri Lanka. Empowerment through participation has become a key concept in the poverty alleviation program, so investigating the poor's participation and involvement in the microfinance program was another objective. Hence, microfinance took a place as a main strategy for the poverty alleviation program. Finally, the study aimed to understand whether the microfinance and poverty alleviation program provided the answers to poverty.

Most of development policies have been dominated by western ideology, which assumes that poverty can be eradicated through economics alone. Poverty alleviation strategies have not been integrated into the mainstream development efforts and therefore do not offer structured solutions to the problem of poverty. This may result in the temporary alleviation of conditions of poverty, but is not a sustainable solution to the problem of poverty. The government's urban development policy has relocated slums into suburban areas, and providing better infrastructure facilities for the urban poor should not be the only solution for improving their livelihoods as it can conversely even heap more or new burdens on them. The main question that guided me in my

work in the resettlement village was to find out how this resettlement influences people's lives and their poverty. In the urban slum context resettlement poor may have the problem of isolation, poverty and eviction also both social and economic marginalization. However, poverty eradication is not simply a question of providing the urban poor with public goods and services to meet their basic needs.

The study is based on both quantitative and qualitative methods, such as secondary data, statistic book records, literature review, household survey, group discussion, interviews, and participant observation. I analyzed the socio-economic conditions in the village, and collected data about their daily life and how the working style of wage labor has caused insecurity; their main income is from the informal sector. The development projects for poverty alleviation are focusing their program to support and mobilize the poor's economic activities and at the same time their social and cultural situation. The poor participate in microfinance which began as an alternative mechanism for providing credit to the poor. The program can help to meet the basic needs in the community and increase their social relation.

Microfinance has supported income and employment generating activities, and has also played a crucial role in promoting savings habits among the poor. Microfinance has helped middle and high income poor households to increase their income and assets, while the very poor have only increased their consumption expenditure. Here I will argue that poor are not suffering only in terms of credit, they are least able in terms of skills, attitude towards risks, and access to additional sources of financing to start viable small businesses that are anything more than survival strategies. The study recognizes that financial services alone are not sufficient to raise the living conditions of the poor. Another main problem is disadvantaged market competition and their social and cultural situation also impacts their poverty. The study suggested that the government should give more attention to the poor's asset ownership, social problems, opportunity for jobs, and access to market, machinery and equipment. These problems cannot be solved without certain interventions and clear guidance from the government.

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์

การทำทนายต่อโครงการลดปัญหาความยากจนในประเทศ
ศรีลังกา: กรณีศึกษาหมู่บ้านวาลังกิริยา เขตคาคูเวस्ता
แขวงโคลัมโบ

ผู้เขียน

นาย บี เอ็ม เอ็ม จี เอส บันดารา

ปริญญา

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การพัฒนาอย่างยั่งยืน)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชุตักดิ์ วิทยากัก ประธานกรรมการ
อาจารย์ ดร. ชยันต์ วรรณระภูติ กรรมการ

บทคัดย่อ

งานศึกษาชิ้นนี้ เป็นการศึกษาในหมู่บ้านวาลังกิริยา เขตคาคูเวस्ता เมืองโคลัมโบ ประเทศศรีลังกา ซึ่งมีเป้าหมายในการทำความเข้าใจวิถีชีวิตของคนยากจนในเขตชานเมืองที่ถูกย้ายมาตั้งชุมชนใหม่ และศึกษาถึงผลกระทบจากนโยบายการพัฒนาที่วางอยู่บนฐานของการลดระดับความยากจน โดยมีวัตถุประสงค์ 4 ประการ คือ เพื่อศึกษาในเชิงประวัติศาสตร์ของการกลายเป็นคนยากจนของประชาชนในหมู่บ้านที่ถูกย้ายมาตั้งชุมชนใหม่ในเขตชานเมือง และทัศนคติต่อความยากจนของพวกเขาเหล่านั้น รวมทั้งเพื่อศึกษาว่านโยบายการพัฒนารัฐบาลนั้นได้สร้างแนวคิดเรื่องความยากจนในศรีลังกาอย่างไร ขณะที่การยกระดับชุมชนด้วยการสร้างกระบวนการมีส่วนร่วมของประชาชนกลายมาเป็นแนวคิดหลัก และโครงการเงินทุนขนาดย่อมที่กลายมาเป็นยุทธศาสตร์หลักของโครงการเพื่อลดระดับความยากจน ดังนั้น งานศึกษานี้จึงต้องการสำรวจการมีส่วนร่วมและความเกี่ยวข้องของคนยากจนในโครงการดังกล่าว นอกจากนี้งานศึกษานี้ยังต้องการทำความเข้าใจว่า โครงการเงินทุนขนาดย่อมและการลดระดับความยากจนนั้นคือคำตอบต่อความยากจนหรือไม่

อย่างไรก็ตาม นโยบายการพัฒนาส่วนใหญ่ที่นั้นยังถูกรอบงำด้วยแนวความคิดแบบตะวันตก ซึ่งมีสมมุติฐานที่ว่าจะสามารถกำจัดความยากจนได้อย่างถอนรากถอนโคนด้วยแนวทางด้านเศรษฐศาสตร์เท่านั้น ดังนั้น ยุทธศาสตร์การลดระดับความยากจนจึงไม่เคยถูกนำมารวมเข้าไว้ในความพยายามของการพัฒนากระแสหลัก รวมทั้งไม่มีการนำเสนอโครงสร้างที่เป็นแนวทางการแก้ปัญหาความยากจน แม้ว่าแนวทางดังกล่าวอาจจะได้ผลในการลดระดับเงื่อนไขความยากจนได้ชั่วระยะหนึ่ง หากแต่ก็ไม่ใช่วิธีการแก้ไขปัญหาคือความยากจนอย่างยั่งยืน

รวมทั้งนโยบายการพัฒนาเมืองของรัฐบาลด้วยการย้ายสลัมไปอยู่ในเขตพื้นที่ชานเมือง และการจัดหาโครงสร้างพื้นฐานที่ดีกว่าเพื่ออำนวยความสะดวกแก่คนจนเมืองนั้นก็ไม่ว่าจะมองว่าเป็นแนวทางการแก้ปัญหาและเพิ่มคุณภาพชีวิตของพวกเขาได้เพียงด้านเดียว ขณะเดียวกันแนวทางเหล่านี้ อาจจะเป็นการเพิ่มขึ้นหรือสร้างภาระใหม่ให้กับพวกเขาก็ได้ ดังนั้น คำถามหลักซึ่งเป็นแนวทางในการทำงานศึกษาชุมชนที่ถูกย้ายมาตั้งถิ่นฐานใหม่ก็คือ การย้ายมาตั้งถิ่นฐานใหม่มีอิทธิพลต่อชีวิตของประชาชนและทำให้เกิดความยากจนอย่างไร ในบริบทของสลัมในเมือง การย้ายมาตั้งถิ่นฐานใหม่ของคนยากจนจะต้องเผชิญกับปัญหาของการถูกโคกโคเตี้ยว ความยากจน การขับไล่ รวมทั้งการกลายเป็นชายขอบทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างไร ทั้งนี้เพราะการจัดความยากจนอย่างถอนรากถอนโคนนั้น ไม่ใช่เพียงคำถามง่ายๆ ของการจัดหาสินค้าและบริการเพื่อตอบสนอง กับความต้องการพื้นฐานของพวกเขาอย่างไรเท่านั้น

งานศึกษานี้เป็นการศึกษาทั้งที่มีวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลหลายแบบ ได้แก่ การรวบรวมข้อมูลทุติยภูมิ บันทึกทางสถิติ ทบทวนเอกสารที่เกี่ยวข้อง การสำรวจรายครัวเรือน การอภิปรายกลุ่ม การสัมภาษณ์ และการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม โดยได้วิเคราะห์เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ - สังคมในชุมชน ปฏิบัติการในชีวิตประจำวันและลักษณะการทำงานของพวกเขา อีกทั้งประเด็นเรื่องความไม่มั่นคง ด้วยเพราะรายได้หลักของพวกเขาไม่ได้มาจากการทำการค้าที่ไม่เป็นทางการ ขณะที่โครงการ การพัฒนาเพื่อลดระดับความยากจนนั้น มักจะมุ่งที่การช่วยเหลือและการสนับสนุนให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจ พร้อมกันนั้นก็ให้ความสำคัญกับสถานการณ์ทางวัฒนธรรมและสังคม คนยากจนนั้นมีส่วนร่วมในโครงการเงินทุนขนาดเล็ก ซึ่งเริ่มด้วยกลไกทางเลือกสำหรับการสร้างความน่าเชื่อถือให้คนยากจน ซึ่งโครงการสามารถที่จะช่วยให้ความช่วยเหลือด้านความจำเป็นพื้นฐานและการเพิ่มความสัมพันธ์ทางสังคมให้กับพวกเขา ส่วนโครงการเงินทุนขนาดเล็กนั้นสนับสนุนรายได้และการจ้างงานที่ก่อให้เกิดกิจกรรม และรวมทั้งการแสดงบทบาทที่สำคัญยิ่งในการส่งเสริมพฤติกรรมการอดออมระหว่างคนยากจนด้วยกัน ซึ่งพบว่า โครงการเงินทุนขนาดเล็กนั้นช่วยเหลือคนยากจนที่มีรายได้ปานกลางและรายได้สูงในการเพิ่มรายได้และทรัพย์สิน ขณะที่ครัวเรือนที่ยากจนมากๆ กลับเป็นการเพิ่มรายจ่ายด้านการบริโภค ดังนั้นงานศึกษานี้จึงมีข้อถกเถียงที่ว่า คนยากจนนั้นไม่ได้เผชิญกับความทุกข์ของการขาดแหล่งทุนกู้ยืมเพียงอย่างเดียว พวกเขาเผชิญกับภาวะความรู้ความชำนาญในทักษะการทำงานต่ำ มีแนวโน้มที่นำไปสู่ความเสี่ยงในการเข้าถึงแหล่งเงินทุนอื่นๆ ดังนั้นควรจะส่งเสริมการเริ่มธุรกิจอย่างให้พออยู่ได้มากกว่าแค่การกำหนดยุทธศาสตร์เพื่อการอยู่รอดเท่านั้น งานศึกษานี้ยังพบว่า การบริการด้านเงินทุนเพียงอย่างเดียว นั้นไม่เพียงพอที่จะพัฒนาสภาพการดำรงชีวิตของคนยากจน ปัญหาหลักอย่างอื่นคือ การแข่งขันในตลาดที่เสียเปรียบ รวมทั้งสถานการณ์ทาง

สังคมและวัฒนธรรมยังมีอิทธิพลต่อความยากจนของพวกเขา อย่างไรก็ตาม งานศึกษานี้เสนอว่า
รัฐบาลควรให้ความสนใจมากขึ้นต่อสิทธิการเป็นเจ้าของทรัพย์สินของคนยากจน ปัญหาสังคม
โอกาสในการทำงานและการเข้าถึงตลาด เครื่องจักรกล และเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ ซึ่งปัญหา
เหล่านี้ไม่สามารถแก้ไขได้โดยปราศจากการแทรกแซงอย่างจริงจังและแนวทางที่ชัดเจนจาก
รัฐบาล

ลิขสิทธิ์มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
Copyright© by Chiang Mai University
All rights reserved